

Phần 5

Chương 21

Vạn Côn về đến nhà trọ, phòng của Ngô Nhạc Minh ồn ào rung chuyển, Vạn Côn đẩy cửa ra, ba nam sinh trong đó đang chơi game. Chỗ Ngô Nhạc Minh có một cái máy tính bàn, máy rất cũ, hình ảnh trên màn ảnh mờ cam, nhưng tính năng thì vẫn còn xài được. Vạn Côn không thích chơi game cho mấy, nhưng Ngô Nhạc Minh thì rất yêu thích.

Năm ngoái Vạn Côn làm việc ở một tiệm internet, Ngô Nhạc Minh thường xuyên đến dùng ké mạng, sau đó Vạn Côn bị Ngô Nhạc Minh dày vò chịu hết nổi, lấy linh kiện chỗ quán internet không dùng nữa, rồi bỏ thêm tiền mua một số linh kiện mới, cuối cùng tự mình ráp một cái máy vi tính đưa cho cậu ta, Ngô Nhạc Minh lại đi cưa cảm em gái nhỏ ở phòng cách vách, nên có wifi để dùng.

Bọn họ đang chơi "Quyền Vương," game này dùng điều khiển thích hợp nhất, Ngô Nhạc Minh không có, dùng thẳng bàn phím chơi vẫn rất hào hứng. Căn phòng chật hẹp, cùng lắm cũng chưa tới 7,8 mét vuông. Ba nam sinh ngồi xếp hàng ngang phía cuối phòng, Vạn Côn vào đều không hay biết.

Vạn Côn không lên tiếng, móc một điều thuốc, dựa vào tường nhìn họ chơi.

Ngô Nhạc Minh chơi một hồi, cảm thấy sau lưng có gió, cậu ta ngoái đầu, thấy Vạn Côn đứng ngay cửa, cánh cửa sau lưng không khép.

"Á đù, anh về hồi nào thế." Ngô Nhạc Minh trợn mắt, nói: "Như ma thế, không có một chút tiếng động nào."

Vạn Côn bước vài bước, nói, "Chơi gì vậy?"

"Chẳng phải anh đã nhìn rồi sao." Ngô Nhạc Minh quay đi, tiếp tục đánh trong game.

Chơi mấy hiệp liên tiếp, mọi người cảm thấy đủ rồi. Ngô Nhạc Minh đứng lên đi vệ sinh, về xong đóng cửa lại, hỏi: "Chơi gì tiếp đây?"

Vạn Côn ngồi bên mé giường hút thuốc, Hàn Lâm ké bên duỗi thắt lưng, nói: "Chơi gì cũng được, vốn tưởng hôm nay có không ít tiết mục đấy, em đã chuẩn bị để chơi qua đêm rồi, ai ngờ lại rã đám sớm như vậy."

Ngô Nhạc Minh cười khan hai tiếng: "Không phải là cậu tương đâu, đúng là vốn có không ít tiết mục. Trước đó Lý Oánh nói với tớ, cô ta tính ăn xong rồi đi hát, sau đó chơi bi-da, đây không phải kế hoạch không như ý rồi thoát đối sao." Cậu ta vừa nói vừa lấy người huých Vạn Côn một cái, nửa người trên của Vạn Côn lắc lư, không hề rảnh.

"Đấy không phải là do anh Côn của các cậu phá hỏng hết sao, cũng không biết điên cái nỗi gì. Nữ sinh thích nhất là giữ mặt mũi, biết không hả, bình thường Lý Oánh suốt ngày ồn ào bám dính lấy anh, chỉ thiếu điều vắt ngang lên người anh thôi, cũng đâu thấy anh làm dữ như vậy." Ngô Nhạc Minh ngồi xuống bên cạnh Vạn Côn, sau đó ngả ra sau, vóc dáng của cậu ta cũng không thấp hơn Vạn Côn bao nhiêu, thân hình cao nghều vừa ngả đến giữa chừng đầu đã đập bang vào tường.

"Ồi! Ngô Nhạc Minh ôm đầu ngồi lên, Đường Chính ngồi phía đối diện bật cười thành tiếng, Ngô Nhạc Minh bị quê nổi nóng, tung một cú đá, "Cười cười cái con mẹ nhà mày."

"Nói thật nha, anh Côn." Đường Chính tránh cú đá trời giáng của Ngô Nhạc Minh, nói với Vạn Côn: "Sao anh không giữ một chút mặt mũi nào cho Lý Oánh hết vậy."

"Đúng đó." Hàn Lâm cũng bảo: "Nói sao đi nữa người ta cũng đang mừng sinh nhật, coi như chịu người ta một chút cũng không được sao." Cậu ta vừa nói vừa ngáp, "Sau này đi hát thì ai trả tiền đây."

Vạn Côn chột cười lạnh một tiếng, ngồi ngược mắt nhìn Hàn Lâm, "Mẹ kiếp, mày vô dụng đến vậy sao, sau này cứ thế mà bám vào tiền đàn bà để sống?"

"Hê hê," Hàn Lâm cười nham nhở, nói: "Muôn vậy cũng phải có đàn bà chịu nuôi em đã chứ, nếu mà Lý Oánh chịu theo em, thì em sẽ ngày ngày chịu cô ta tới bến luôn."

Lý Oánh thuộc loại gia cảnh khá nhất, nhì trong lớp, hơn nữa chết mê với Vạn Côn đến thần hồn điên đảo, điều này ai cũng biết. Chỉ cần Vạn Côn đến trường, cô ấy sẽ ngày ngày quần lấy cậu mời đi ăn, dần dần, đám anh em có quan hệ tốt với Vạn Côn cũng được hưởng lây, Lý Oánh mà mời đi ăn, đi hát, hoặc đi nhảy đều cho họ đi ké.

Ngô Nhạc Minh nghe Hàn Lâm nói vậy, cười ha ha hai tiếng, nói: "Tớ cười sấp rụng răng rồi đây, Lý Oánh mà theo cậu? Cô ấy thà theo tớ chứ cũng không theo cậu đâu. Có điều" Ngô Nhạc Minh đang nói liền xoay đề tài theo hướng khác, huých Vạn Côn, nói: "Em biết anh không thích cô ấy."

Vạn Côn lười biếng nói: "Mày lại biết rồi."

Ngô Nhạc Minh cũng rút ra một điều thuốc, mời lửa, nhìn Vạn Côn cố tỏ vẻ sâu xa, nói: "Anh thích đàn bà."

"..." Vạn Côn dùng vẻ mặt "mày nói nhảm nữa anh đục mày dính vào tường" để nhìn Ngô Nhạc Minh, cậu ta chậm rãi nói tiếp: "Không thích con gái."

"Tớ hiểu rồi!" Hàn Lâm nói, "Anh Côn thích người chín chắn, đúng không?"

Ngô Nhạc Minh cười hì hì, nói: "Cái đó phải hỏi anh Côn của các cậu."

Vạn Côn đập cậu ta một phát, "Bọn mày chơi đi, anh đi trước đây." Cậu vừa hút xong điếu thuốc, đầu ngón tay bóp mẩu thuốc, dập tắt lửa.

"Đừng chứ." Ngô Nhạc Minh nín lấy cậu, "Về một mình làm gì, đúng rồi, mới rồi anh đi đâu lâu thế, em gọi điện thoại cho anh, anh cũng không bắt."

"Chả đi đâu cả." Vạn Côn nói, ngậm khói cuối cùng phả ra rồi lan đi từ miệng và mũi cậu. "Ở lại đây làm quái gì, mày tìm gì để làm đi, hay là cả đám ngồi thiền?"

Ngô Nhạc Minh bĩu môi, lấy ngón tay đang kẹp thuốc chọc chọc Vạn Côn, "Anh đợi chút đã." Nói rồi lôi từ dưới gầm giường ra một cái hộp giày, "Nào, đêm nay gió lộng trăng mờ, không khí thích hợp để anh đây chia sẻ với các em."

Đường Chính tới gần, "Gì đó?"

Ngô Nhạc Minh không trả lời, cười méo mó.

"Ồi ôi! Đồ tốt nha!" Đường Chính cầm nguyên xấp DVD lên, lật từng đĩa một. "Mẹ kiếp! Ngô Nhạc Minh cậu được đấy, lấy đâu ra vậy."

Ánh mắt của Hàn Lâm cũng nhanh chóng bị thu hút, cậu ta ngồi xồm xuống bên Đường Chính cùng nhau tán thưởng.

Đây là "bộ sưu tầm" của Ngô Nhạc Minh. Ngô Nhạc Minh thường ngày cũng không dư nhiều tiền để tiêu vặt, nhưng bộ đĩa phim AV của cậu ta hoàn toàn không rẻ chút nào, nhất là hai năm gần đây, đĩa phim đều được xếp đầy trong hai hộp, trông có vẻ như là muốn nghiên cứu triệt để.

Hàn Lâm trông thấy gì đó, ngạc nhiên nói: "Còn có của nước ngoài nữa."

Ngô Nhạc Minh đứng dậy, đóng cửa sổ lại xong nói: "Mấy thứ này không nên quá sính ngoại, nói nghe, phim nước ngoài cũng chỉ là chất lượng tốt hơn chút đỉnh thôi, nhưng mấy thứ này không chỉ nhìn vào hình dáng mà còn phải có phong thái! Gái nước ngoài kỹ thuật mạnh hơn, nhưng nếu so sánh phong thái thì mặt này vẫn nên coi của trong nước."

"Cậu giới thiệu cái đi."

"Cậu muốn coi kiểu nào?"

"Còn có kiểu sao?"

"Có chứ." Ngô Nhạc Minh bước tới, đẩy Vạn Côn xuống giường một cái, "Anh ngồi xích vào bên trong chút." Vạn Côn bị cậu ta đẩy vào trong, Ngô Nhạc Minh ngồi xuống bên mé, nói: "Cậu muốn kiểu "100% hành động," hay là "tự sự," hay là muốn có chút diễn biến tình tiết."

Hai tên đều là con trai 17,18 tuổi, Hàn Lâm và Đường Chính chỉ mới nhìn bìa thôi đã không chịu nổi rồi, vội vàng nói: "Tuỳ tiện tuỳ tiện, cậu chọn một cái mà mở, cho chút diễn biến tình tiết đi."

"Thế thì để tớ long trọng giới thiệu đĩa này." Ngô Nhạc Minh ngậm hồ điều thuốc, rút một đĩa DVD từ trong nguyên xấp, giơ lên rõ cao, giống như nữ thần tự do đang nhìn xuống con dân, lớn tiếng công bố: " "Quả Phụ Bên Cửa Khuya "!"

Hàn Lâm và Đường Chính đói khát rõ rãi rướn cổ nhìn. Vạn Côn cười gằn một tiếng, tựa lưng vào tường, lại rút ra một hồ điều thuốc.

Cái bộ "Quả Phụ Bên Cửa Khuya" này không hổ danh của thể loại kịch tình được Ngô Nhạc Minh bình chọn. Một tên trộm vốn định tới để cướp của một nhà nợ, của thì không thấy, mà lại thấy một quả phụ đang còn tắm trong phòng, tên trộm thấy thế thì tâm tình xao động, đập một cước tung cánh cửa, quả phụ hét hoảng la lên thì tên trộm đã lột mất quần, quả phụ thấy được hạ bộ cỡ khủng của tên trộm cũng đâm mê, thế là hai bên kỳ phùng địch thủ gặp đúng đối tượng, vật nhau lăn lộn hết mấy hiệp.

Ngô Nhạc Minh vì đã từng xem qua rồi, cho nên mười mấy phút trước cao trào đã tìm cơ hội để nói chuyện với Vạn Côn. "Anh xem, tới chỗ này chẳng hạn." Cậu ta đang coi đến lúc tên trộm "chiếu tướng" nằng quả phụ, bảo, "Nếu như mà để cho đám nữ sinh hay đọc ngôn tình coi phim bộ nhìn thấy, thế nào cũng che mặt khúc này. Bọn mình đến đây thì cởi quần."

Trong căn phòng tối đen, hồ điều thuốc lá của Vạn Côn loé sáng rồi mờ tắt theo hơi thở của cậu.

Hàn Lâm và Đường Chính mặt đỏ lựng, đều có vẻ như đang chịu hết nổi.

Vạn Côn chậm rãi đứng dậy, Ngô Nhạc Minh quay qua nhìn cậu, thì thào hỏi: "Đi đâu vậy?"

Dưới sàn là gạch men màu lục lam, do cũ kỹ nên các đường viền đen sì.

Buồng vệ sinh không đóng cửa sổ, tầng cao nên gió lộng, thổi bên ngoài nghe vù vù. Hơi thở của Vạn Côn dần dần trở nên nặng nề, vài cú sau chót cậu cắn chặt răng, ngửa đầu, thở ra một hơi rất dài, cảm thấy bóng đèn trên đỉnh đầu chiếu đến loá mắt.

Làm xong, cậu vẫn tiếp để trần trụi ngồi trên nắp bồn cầu, lại đốt một hồ điều thuốc, nhìn khói thuốc và ánh đèn hoà vào nhau, cảm thấy có một nỗi trống trải không sao lấp đầy được.

Vạn Côn lấy giấy vệ sinh ở kệ bên, tự lau mình, sau đó đứng lên rửa tay. Cậu không quay về lại phòng, mà bước ra ban công của toà nhà.

Ban công rất lớn, tầm nhìn rất rộng, gió lạnh tấp vào người.

Vạn Côn ra đến ngoài cùng, tay chống trên lan can. Gió thổi tóc hết tóc của cậu, để lộ vàng trán. Vạn Côn móc di động ra, trên màn hình là hai tin nhắn chưa được đọc.

Vạn Côn mở ra, cả hai mẫu tin đều đến từ Lý Oánh, mẫu thứ nhất mắng cậu, mẫu thứ hai o bế cậu. Vạn Côn biếng nhác đọc xong, rồi lại lục lọi trong hộp thư mấy lần, không tìm được bất cứ tin nhắn nào khác.

Cậu quay về màn ảnh chính, tắt di động.

Hôm sau, Hà Lệ Chân ngồi trong văn phòng, nhìn cuốn vở bài tập trước mặt, mãi vẫn không sao bình phục tâm lý được.

Nói phải nộp bài cái là thật sự đã đem nộp.

Hà Lệ Chân mở cuốn vở ra, hôm qua cô ra bài tập cho chép lại những câu thơ cổ nổi danh, lúc mới bắt đầu thì Vạn Côn còn hơi nấn nón một chút, sau đó thì nguệch ngoạc loạn lên, một chữ choán hết hai hàng.

Cô nhớ đến lời Vạn Côn nói đêm qua, giọng điệu của cậu khi ấy chắc chắn như thế, tựa như biết rằng nhất định cô sẽ gửi tin nhắn.

"Cô Hà? Cô Hà?"

Hà Lệ Chân ngoái đầu, trông thấy Hồ Phi đang đứng ở cửa gọi cô.

"Cô Hà, cô tới đây một chút."

Hà Lệ Chân bước tới, Hồ Phi dắt cô ra ngoài hành lang, nói: "Tôi hôm qua cô tắt di động à?"

"À, là hết pin, sao thế, thầy gọi cho tôi à? Có chuyện gì không ạ?"

"Thì ra là hết pin." Hồ Phi nói, "Không phải tôi, là Lý Thường Gia tìm cô."

"Chuyện dạy lớp học thêm ạ?"

"Phải." Hồ Phi nói, "Hiện giờ cơ bản là công việc đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, thầy Lý muốn tụ họp một phen, những giáo viên tham gia lớp dạy thêm cùng đi ăn chung một bữa, mọi người làm quen với nhau một chút."

"Được ạ." Hà Lệ Chân nói, "Ngày nào vậy thầy?"

"Cuối tuần này." Hồ Phi nói, "Tiện không?"

Hà Lệ Chân há miệng ngậm miệng, sau đó nói, "Cuối tuần? Là thứ Bảy hay Chủ Nhật ạ?"

"Đều được, thu xếp theo thời gian của cô."

"Những giáo viên khác thì sao ạ?"

"Đa số các giáo viên thì nghiêng về Chủ Nhật, thời gian thong thả hơn."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Vậy thì Chủ Nhật đi."

"Được, địa điểm là ở nhà hàng Cẩm Hoa, tối bữa đó tôi đưa cô tới."

"Được ạ."

"Vậy thì quyết định thế nhé, tí về tôi sẽ trả lời thư của Lý Thường Gia."

Hà Lệ Chân: "Dạ được."

Thế là Chủ Nhật đã có tiết mục, vậy thì chỉ có thể là thứ Bảy thôi? Hà Lệ Chân lặng lẽ về lại văn phòng. Nhưng mà đi ăn vào Chủ Nhật cũng không thể ăn lâu đến vậy, tại sao cô lại cảm thấy Chủ Nhật không ổn, lẽ nào cô định nghỉ hết ngày với cậu ta?

Đang lúc Hà Lệ Chân tính toán lung tung thì gặp ngay Bành Thiến hàm hàm tiến tới.

Chương 22

Bành Thiến tới gần đẩy Hà Lệ Chân thẳng một mạch vào góc tường, thì thầm hỏi: "Hôm qua tớ rất mệt mỏi phải không?"

Hà Lệ Chân nhin cười, nói: "Không có."

"Thật là không có?"

"Thật là không có."

"Tớ quên mất tiêu hôm qua làm trò gì rồi."

"Cậu quên là tốt nhất."

Bành Thiến phồng má, cuối cùng thờ dài thườn thượt, nói: "May sao tớ không dạy lớp 12/6, còn không cái mặt già này không biết để đâu."

Hà Lệ Chân nói: "Cậu còn nhớ chuyện chơi trò chơi với lớp 12/6 đó hả."

Bành Thiến xua xua tay, nói "Thôi thôi, đừng nhắc tới nữa."

"À, đúng rồi." Bành Thiến kéo Hà Lệ Chân, nói: "Tối hôm qua làm phiền cậu quá nhiều, cuối tuần tớ mời đi ăn, rồi hai mình đi dạo phố ha?"

Lại cuối tuần! Có phải là vì hôm nay thứ Sáu không, cho nên mọi người mới đều hẹn cuối tuần!

"Khi, khi nào?"

"Theo lịch của cậu á." Bành Thiên nói, "Thứ sáu cũng được, hay là thứ Bảy?"

Hà Lệ Chân buột miệng, "Thứ Bảy không được, thứ Bảy có việc."

Bành Thiên: "Việc gì thế? Hiếm lắm mới thấy cậu có việc."

"Thì cũng chỉ ra ngoài một chuyến." Nói mà suýt cắn trúng lưỡi mình.

Bành Thiên: "Thế Chủ Nhật thì sao?"

"Chủ Nhật cũng có việc..."

Bành Thiên vô lực, dựa vào tường, "Vậy cả hai ngày cuối tuần đều không rảnh?"

"Tuần này hơi bận."

"Thôi, vậy lần sau cũng được." Chuông vào học reng, Bành Thiên phải đi dạy.

Mắt tiễn Bành Thiên rời đi rồi, giây tiếp theo Hà Lệ Chân móc di động ra, gửi một tin nhắn. Tốc độ nhanh đến nỗi sau khi gửi xong cất di động đi, cô đã quên mất mình vừa gửi gì.

Trong lớp học, Vạn Côn đang nằm bò trên bàn học ngủ gục, trong học bàn rung một tiếng. Vạn Côn lấy di động ra.

Một tin nhắn chưa đọc. Đến từ "Quần chip trắng."

Vạn Côn cười nham nhở, ngón tay cái thô ráp ấn nút, mở tin nhắn ra.

Mười giờ thứ Bảy, Châu Bình.

Châu Bình? Vạn Côn thoáng sững sốt. Châu Bình nằm ở tuốt phía Nam của Dương Thành, sát với ngoại ô, là một mỏ đá. Vạn Côn nhìn địa điểm này, dần dần nhú mày.

Không đợi cho cậu nghĩ xong, di động lại rung. Cậu cầm lên ngó, là tin nhắn từ quản lý của Tú Quý. Tin nhắn gửi chung cho cả nhóm, nội dung rất ngắn gọn.

Cần quét đã kết thúc, tuần sau đi làm lại, giờ giấc sẽ gửi sau, nhận được thì nhắn lại.

Vạn Côn chậm rãi thẳng người dậy, gõ ba chữ, đã nhận được.

"Ê!" Ngô Nhạc Minh ngồi kế bên gọi cậu, tay lắc lắc chiếc di động: "Nhận được rồi?" Vạn Côn ừ.

Lúc Ngô Nhạc Minh lại quay đi, di động trong tay cậu rung tiếp, vẫn là từ quản lý của Tú Quý. Tin nhắn này chỉ gửi cho mỗi mình Vạn Côn. Vạn Côn

nhìn nội dung của tin nhắn ấy, chỉ vồn vện mấy câu, nhìn rất lâu. Cuối cùng chuông tan học vang lên, Vạn Côn mặt vô cảm, tắt di động.

Ngô Nhạc Minh lôi kéo Vạn Côn ra sân vận động chơi banh, chơi một hồi, nói: "Mẹ kiếp, coi như cuối cùng không còn phải móc meo ở trường nữa. Em nói anh cũng thiệt tình, gần đây mắc chứng gì, ngày nào cũng tới trường, trước đây lúc rảnh cũng đâu có vậy đâu."

Vạn Côn đón lấy banh, nhảy lên, ném, trái banh vẽ một vòng cung trong không trung, cuối cùng lọt vào trong rổ.

"Đệt." Hai người đang đứng xa hơn khu vực ba điểm, Ngô Nhạc Minh trông thấy màn ghi bàn linh hoạt này, không nhìn được mắng một câu.

Cậu ta lấy lại banh, hỏi: "Khi nào về?"

Vạn Côn cúi đầu, nói: "Chủ Nhật đi."

"Hà?" Ngô Nhạc Minh nói, "Lịch của anh là làm thứ Hai đúng không, Chủ Nhật mới về? Trễ vậy bao nhiêu giường tốt trong ký túc xá sẽ bị chiêm sạch."

Vạn Côn nói: "Vây mầy về trước, Chủ Nhật anh về."

"Em thì vẫn còn kịp, em thứ Tư mới làm, cuối tuần anh có việc à?"

"Ừ."

"Việc gì thế?"

Vạn Côn lừ cậu ta một mắt, "Lại hết chuyện chơi rồi? Lo lắm thế."

Ngô Nhạc Minh xì một tiếng, "Vây mai em đi, em rất không ưa phải ngồi móc meo ra ở trường."

Vạn Côn ừ một tiếng, cúi đầu, không biết đang nhìn gì, hay là đang nghĩ gì.

Ngô Nhạc Minh theo Vạn Côn đi làm ở Tú Quý, chỉ có điều cậu ta làm ở quầy tiếp khách, chưa từng gặp Hà Lệ Chân, cũng không biết chuyện trước đây giữa Vạn Côn và Hà Lệ Chân.

Thứ Sáu phải nộp vở ghi chép. Ngô Uy đem vở ghi chép đã thu tới văn phòng của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân mở từng cuốn ra, mãi cho đến sau chót, cũng không thấy vở ghi chép của Vạn Côn. Hà Lệ Chân hơi lấy làm ngạc nhiên. Vì sao không nộp. Trước đây cái câu "Có phải là nếu em viết nhiều, thì cô sẽ viết nhiều" đã để lại ấn tượng rất sâu sắc. Cô không dám nghĩ sâu xem sau khi nghe câu đó xong, có phải là mình đã mang chút mong đợi. Hà Lệ Chân thu hết chồng vở đã được chấm xong, dọn dẹp đồ đạc ra về. Tuy nói không nghĩ sâu thêm, nhưng khó tránh khỏi thất vọng.

Sáng hôm sau, 5 giờ Hà Lệ Chân đã dậy. Cô dậy xong liền nhìn di động, từ sau khi nhận được tin nhắn kia, Vạn Côn trả lời "được," rồi không liên lạc

với cô nữa. Hà Lệ Chân rửa ráy nấu nướng, tắm rửa sáng ra khỏi cửa. Nói thật ra, cô cũng không biết rốt cuộc hôm qua mình nghĩ gì, ám đầu lên chọn đại địa điểm nọ. Vạn Côn muốn đưa cô đi khu mua sắm, Hà Lệ Chân biết cậu rất thích giữ mặt mũi, lại cậy mạnh, rõ ràng là nghèo mà xưa giờ chẳng nói ra, Hà Lệ Chân không muốn tiêu tiền vô ích, sau đó ngón tay không nghe theo điều khiển của đầu óc, cứ thế gõ xuống hai chữ "Châu Bình."

Ngồi xe buýt từ trước nhà, tới Tam Ban đã mất một tiếng rưỡi đồng hồ, miễn cưỡng tới được mỏ đá Châu Bình lúc mười giờ năm phút. Mỏ đá này dạo trước là vì gặp vấn đề khai thác quá mức hạn cho phép, bị chính phủ ra lệnh ngưng hoạt động để chỉnh đốn lại. Vừa ngưng một cái, bây giờ đã là nửa năm sau, vẫn chưa hoạt động trở lại, giữa một khu mỏ rộng lớn không có lấy một công nhân thi công, vắng tanh vắng ngắt.

Bên ngoài khu mỏ đá thì cảnh không đến nỗi nào, là một vách núi nhỏ, trên vách núi có một khu rừng nhỏ.

Lúc Hà Lệ Chân đến, không nhìn thấy Vạn Côn, cô ngồi xe lâu hơi mệt, cứ nhắm hướng vách núi đi lên, coi như đi dạo một chút. Đến lúc cô leo được đến lưng chừng, chợt thấy trong khu rừng có người, ngồi dưới đất, mắt nhìn mỏ đá phía trước mặt.

"Vạn Côn?" Hà Lệ Chân không khỏi cất tiếng gọi.

Vạn Côn quay đầu nhìn, lắc lắc di động trong tay với Hà Lệ Chân, lâu lâu: "Cô giáo mà còn tới trễ?"

Cậu ngồi ở một đoạn khá dốc, Hà Lệ Chân đeo túi xách, bám vào hai thân cây, leo xuống, chân khó nhọc bám trên đá, Vạn Côn không đứng lên đỡ lấy cô, Hà Lệ Chân nhủ thầm, thật là một tên khốn. Cô cẩn thận từng chút một leo xuống, đứng bên cậu.

"Em tới hồi nào?"

Vạn Côn đáp, "Chín rưỡi."

"Mấy giờ dậy?"

"Sáu giờ."

Hà Lệ Chân mỉm cười, nói: "Em đi học thì không thấy bỏ công ra như vậy."

Vạn Côn đứng lên, khoảng cách giữa Hà Lệ Chân và cậu rất gần, cô sợ bị té, bám tay vào một cây thông bên cạnh, nói: "Chúng ta leo lên lại bên trên đi, nơi đây quá nguy hiểm."

"Nguy hiểm?" Vạn Côn lặp lại, Hà Lệ Chân cảm thấy giọng điệu của cậu hơi lạnh, cô ngược đầu nhìn cậu, "Sao thế?"

Vạn Côn nhìn cô, không lên tiếng.

Gió đang thổi, lá cây lao xao rì rào. Trời quang đãng, nắng chiếu xuống xuyên qua vòm lá rậm rạp, rắc xuống như ánh sao, rải trên mặt đất và áo của Vạn Côn. Hà Lê Chân bỗng để ý thấy đồ cậu mặc hôm nay là bộ y chang như lần đầu họ gặp nhau. Bộ quần áo này, cô đã thấy cậu mặc tổng cộng 3 lần, lần nào cũng khiến cho cô có cảm giác như gặp lại cảnh cũ. Có lẽ là vì bộ đồ này, Hà Lê Chân nghĩ. Chứ còn không, xưa giờ trước mặt cô, cho dù Vạn Côn có trầm lặng cách mấy cô cũng không cảm thấy cậu lạnh lùng.

Hà Lê Chân miễn cưỡng cười một tiếng, hỏi: "Ngủ dậy quạu? Lần sau cô sẽ chọn chỗ gần hơn. Nếu em mà dậy không nổi, gọi điện cho cô, đẩy lui thời gian lại cũng được." Vạn Côn chậm rãi đứng lên, phui phui quần áo. Hà Lê Chân nói: "Em còn chưa ăn " Cô nói đến giữa chừng, Vạn Côn sấn người tới, Hà Lê Chân vừa hoàn hồn thì Vạn Côn đã cúi đầu, hôn lên môi cô. Hà Lê Chân hốt hoảng, lùi về phía sau, mắt thẳng băng, Vạn Côn tóm lấy cánh tay cô, giúp cô đứng cho vững, sau đó dặt qua phía mình. Hà Lê Chân bị cậu nắm cổ tay mới phát hiện ra sức của cậu mạnh như vậy.

"Em buông tay, em làm gì đó?"

Hà Lê Chân giật mạnh tay ra, ngón tay của Vạn Côn như gọng kìm, không sao nhúc nhích được.

Cậu cúi đầu, vẫn muốn hôn cô.

Hà Lê Chân gơ tay tát, nhưng tay mới đến giữa chừng, đã bị tay kia của Vạn Côn giữ lại.

"Tôi đã từng nói chưa." Vạn Côn đè hai cổ tay của cô xuống, ghé bên tai cô, "Cô có thể thử, thử xem tôi còn bị cô chiếm thượng phong không."

"Vạn Côn!"

"Cô đồng ý đi chơi, chẳng phải là đồng ý thế này sao." Vạn Côn nhếch mép, "Giờ này còn giả bộ nổi gì?"

Hà Lê Chân tức giận đến một mức độ nhất định thì trái lại trở nên bình tĩnh, cô không đọ sức với cậu nữa, nói: "Nếu tôi biết em như thế này, tôi cũng sẽ không đáp lời em."

Vạn Côn cười lạnh một tiếng: "Như thế nào?"

Hà Lê Chân nói: "Bản thân em biết rõ hơn ai hết."

Nét mặt của Vạn Côn mờ mịt, trong mắt còn mang tơ máu. Hà Lê Chân thật không sao tin nổi đây là ánh mắt của một cậu con trai hai mươi tuổi.

"Thế cô thì sao." Vạn Côn chột nói.

"Tôi thế nào?"

"Cô thì có hay ho hơn gì đâu chứ." Vạn Côn buông tay, Hà Lê Chân liền vẫy vẫy tay, trên cổ tay cô là vết đỏ, nhưng cô không xoa nắn.

"Tôi không biết em đang nói gì."

"Tại sao cô hẹn gặp ở đây."

Nghe Vạn Côn hỏi, Hà Lệ Chân im lặng một lúc, sau đó khẽ nói: "Nếu em không thích đây, thì hôm qua có thể nói với tôi."

"Đừng làm bộ." Vạn Côn cười lạnh, nói: "Cô hẹn ra chỗ khi ho cò gáy này, chẳng qua là vì nơi đây không có ai. Không ai có thể thấy chúng ta, cũng không ai có thể nhận ra chúng ta."

Tim của Hà Lệ Chân đang thắt chặt đến đau rát, cảm giác bất lực khiến cho cô quên mất cổ tay đang đau.

"Cô lấy tôi làm trò đùa." Vạn Côn nói.

"Không phải..." giọng của Hà Lệ Chân cực thấp, Vạn Côn trông như chẳng nghe thấy gì.

"Cô cảm thấy để ông đây gặp người khác mất mặt, đúng không? Có phải là cô cảm thấy tôi nợ cô ba ngàn tệ, cho nên có thể mặc sức giở trò?"

Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên, "Không phải, em đã hiểu lầm."

"Không sao." Nét mặt của Vạn Côn bất chợt biến đổi, trở nên dửng dưng và bồn chồn, "Chỉ mua vui mà thôi, ai làm chả được?"

Hà Lệ Chân nhìn cậu, cổ áo của Vạn Côn để hở, gió thổi làm lộ ra một bên xương quai xanh đều đặn rắn chắc. Hà Lệ Chân chợt hỏi: "Có phải là em định quay về với việc làm."

Vạn Côn thoáng khựng lại, rồi lại khôi phục dáng vẻ trước đó, "Làm thì sao?"

"Vạn Côn, những chuyện khác chúng ta có thể từ từ nói sau, nhưng công việc này của em, đừng làm nữa."

Vạn Côn không nói gì.

Hà Lệ Chân bảo: "Nơi đó không phải chốn học sinh nên đi."

"Đi hay không là chuyện của tôi."

Hà Lệ Chân hơi tức giận: "Tôi nói với em bao nhiêu lần rồi mà em vẫn không nghe lọt phải không? Loại công việc tệ hại đó sớm muộn gì cũng sẽ huỷ hoại em!"

"À." Lâu thật lâu sau Vạn Côn lẳng lặng à lên một tiếng, nói: "Ngại quá, loại người như tôi thì làm thứ công việc không ngẩng được mặt lên như vậy đây, cô nhìn mà thấy phiền thì có thể đừng nhìn."

Vạn Côn xoay người, sai bước đi về mạn trên của vách núi, rồi lại bảo: "Tệ thế nói một câu, cô cảm thấy tôi làm mất mặt, thì tôi cũng cảm thấy cô nhạt toẹt. Chỗ cô trò với nhau, tôi cho cô một lời khuyên hữu nghị. Không

phải ở trước ngực có thêm hai khối thịt thì thành phụ nữ, loại như cô, đàn ông chả buồn nhìn."

Cậu ta đi rồi.

Hà Lệ Chân lặng lẽ đứng trong gió, nghe tiếng bước chân của cậu mỗi lúc một xa. Sau đó bám vào thân cây hai bên, cẩn thận trèo lên lại.

Cho dù đã cẩn thận, cô vẫn bị té một cú, đầu gối va vào một móm đá nhú ra, làm rách da.

Trên mặt đất hình như có hai giọt nước rơi xuống.

Hà Lệ Chân giơ tay quẹt mắt, đứng trên vách núi một lần nữa, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đeo túi xách vòng trở ra.

Trong túi xách nặng chịch, là một hộp giữ nhiệt, bên trong để rất nhiều bánh trứng cô đã làm sẵn. Cô hơi lo mình sẽ ăn không hết, bởi vì cô biết cậu mau đói, cho nên đã làm rất nhiều.

Chương 23

Vạn Côn thoăn thoắt bước đi trên con đường rải đá, càng lúc càng nhanh. Di động trong túi cậu không ngừng rung, rung một hồi ngưng, 4-5 giây sau lại rung tiếp.

Dưới những đợt rung này, Vạn Côn càng lúc càng bực bội nóng nảy, cuối cùng không nhịn được nhấc chân đá một cục chắn giao thông, chiếc cục bị tai lay vạ gió văng ra chỗ cách đó 2,3 mét.

Cậu mở di động ra, chẳng buồn nhìn đã bấm nút nghe.

"A lô?"

"Sao bây giờ em mới bắt máy!" Đầu kia là người trưởng nhóm của Vạn Côn ở Tú Quý, Vương Khải.

"Không nghe thấy."

"Thôi được rồi, chuyện anh nói với em trước đó, em đã suy nghĩ tới đâu rồi?"

Vạn Côn không trả lời.

"Anh không có nhiều thời gian nói chuyện dư thừa, được hay không, được thì làm, không được thì biến!" Giọng điệu của Vương Khải đanh thép.

Vạn Côn cắn chặt răng, cậu nhìn chăm chăm một cây cột điện ven đường, giống như muốn vắt cho ra máu từ ánh nhìn của mình.

"Thật ra em cũng không cần phải làm cái bộ dạng này." Vương Khải hơi dụ giọng một chút, khuyên cậu: "Đây là lần đầu của em, anh có thể hiểu, nhưng em cũng đừng để lòng lo lắng làm gì. Mấy hôm trước người ta còn gọi cho anh, nói cũng không cần em phải làm gì khác thường, chỉ là chơi với bà ta cùng với vài người chị em một đêm, em còn trai tráng như thế này chỉ chơi một đêm mà không chống đỡ được sao?"

Chỗ khu vực này của mỏ đá rất tệ, nhiều đất cát, gió thổi là suýt mù cả mắt.

"Anh nói em này, có thể được người ta chọn, chính là bản lĩnh, em đừng quá coi thường, phải biết là không biết bao nhiêu người ở chỗ của chúng ta muốn kiếm được tiền kiểu đó đây. Tuổi của ba người đàn bà đó tính trung bình đã là 45 rồi, thể trạng em thì sợ cái gì?" Vương Khải đề thấp giọng xuống, nói, "Anh nói em nghe, mấy người đó toàn là khách quen của quán chúng ta, cho tiền boa rất hậu hĩnh, em mà đi, một đêm ít nhất là bảy ngàn."

Vạn Côn im lặng rất lâu rồi mới thấp giọng nói: "Em không muốn đi."

"Có phải là em vẫn còn hơi sợ?" Vương Khải hỏi.

Vạn Côn móc một điều thuốc từ gói thuốc, buồn bực châm lửa, nói: "Không phải là chuyện sợ hay là không sợ."

"Nếu cậu không đi thì đừng tới làm việc nữa." Giọng nói của Vương Khải mang chút châm biếm, "Cậu phải biết, công việc này là vì cậu của thằng Minh giới thiệu cho hai đứa tới làm, chứ chỗ bọn tôi vốn không cần người mới. Ban đầu lúc phỏng vấn cậu nói sao hay thế, cái gì cũng đều làm hết, bây giờ thì lâm trận lại muốn rút lui, tôi thật nhìn không ra đó, nếu mà cậu là con ngoan trò giỏi thì cũng thôi đi, một thằng du côn đầu đường xó chợ thì còn chảnh choẹ nổi gì? Có biết việc hầu rượu có nghĩa là gì không? Chính là bán! Là muốn cậu bán, có hiểu không? Nếu cậu không túng tiền thì tùy cậu làm bộ làm tịch, túng tiền mà còn làm ra vẻ ta đây, cậu coi mình là gái nhà lành à?"

Vương Khải nói đoạn bực bội cúp máy.

Vạn Côn nghe đường dây báo bận hồi lâu, mới từ từ thả tay xuống.

Bên đường có một quán mì đang còn tu sửa, âm thanh bình bing bang bang không ngừng nghỉ, xung quanh ngập mùi hoá chất của vật liệu xây dựng gay đến nhức mũi. Đứng đợi hồi lâu ở trước cửa khiến cho hai thái dương của Vạn Côn bắt đầu nhức nhối.

Cậu đứng ở đây hết cả hai mươi phút đồng hồ, sau cùng rút từ cặp quần ra một món đồ.

Cậu cầm cuốn vở ghi chép đã bị nhàu nhĩ trong tay, nhìn hồi lâu, nhìn đến gần như không thở nổi. Sau cùng cậu nhẩn tâm vứt thẳng cuốn vở xuống bên vệ đường.

Hà Lệ Chân mệt mỏi về đến nhà, bỏ hết bánh trứng trong hộp giữ nhiệt vào tủ lạnh, ngồi xuống trước bàn, không vực được hơi sức để làm bất cứ việc gì. Nhưng cô lại cảm thấy bản thân không phải hoàn toàn triệt để đau lòng.

Chỉ là vô lực.

Cuối cùng, cô buông cây bút trong tay xuống, nằm bò trên mặt bàn, nhìn thân hình béo múp của chú cá vàng đang bơi qua bơi lại trong hồ.

Hà Lệ Chân nằm bò một hồi, ý nghĩ đã đi lang thang khắp chốn.

Cô ôn lại toàn bộ quá trình quen biết Vạn Côn từ đầu đến đuôi, nắm bắt từng diễn biến một để phân tích. Cô cảm thấy đau lòng, nhưng cô lại hoàn toàn không hận cậu, không một chút nào cả.

Cô nghĩ kỹ lý do của điều này, liền phát hiện đây là một điều không cách nào khái quát chỉ bằng vài câu.

Cô nghĩ một mạch, cuối cùng vẫn dừng lại ở hình ảnh cậu ngồi xỏm trước tiệm tạp hoá hút thuốc. Hà Lệ Chân giật mình, cảnh tượng ấy tựa như một dấu ấn, mực in là bóng đêm, giấy in là tâm trí của cô, không ngừng in ấn, không sao lau đi được.

Thôi. Ánh mắt của Hà Lệ Chân liếc nhìn túi xách đang treo ở một bên, nghĩ bụng, dù sao cũng đã kết thúc rồi. Nhưng khi ánh mắt cô lướt qua chiếc túi xách, dừng lại trên chiếc ghế sofa ở góc phòng, khoe mắt cô lại không sao kiểm soát được mà đỏ ngay lên. Cô vội vàng dời ánh mắt, cúi mặt, vùi mình xuống mặt bàn.

Ghế sofa màu xanh lam, vốn đã nằm sẵn trong căn phòng này khi được tu sửa, Hà Lệ Chân gần như chưa bao giờ ngồi vào. Giờ đây nghĩ lại, hình như chỉ có Vạn Côn, rất thích ngồi ở chiếc ghế đó. Hà Lệ Chân nhớ đến bộ dạng cậu khi cuộn mình trên sofa, như một chú chó to xác không biết vâng lời, một con sói mắt trắng không giữ lại được.

Đừng đau lòng vì bọn trẻ. Hà Lệ Chân nhớ đến lời Bành Thiên nói. Cùng một sự việc, cậu sẽ đau đến chết đi sống lại, bọn họ chỉ nhanh chóng rơi vài giọt nước mắt, sau đó ngủ một giấc là quên hết sạch, lố lẫm. Hà Lệ Chân chợt muốn tìm ai đó để tâm sự, cô nghĩ hồi lâu, gọi điện cho Thương Khiết.

Thương Khiết đang còn ngủ.

"Lệ Chân?"

"Ừ..."

"Mới sớm vậy đã gọi điện tới, chuyện gì thế?"

Hà Lê Chân hơi hoảng hốt, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói: "Đã mười hai giờ trưa rồi."

"À, ba giờ sáng tớ mới ngủ, chuyện gì thế?"

"Không, không có gì." Nghe Thương Khiết nói gần sáng mới đi ngủ, Hà Lê Chân cũng không muốn quấy nhiễu cô ấy, "Cậu cứ nghỉ ngơi trước đi vậy."

Thương Khiết đang buồn ngủ thật, thuận miệng hỏi thăm vài câu rồi định cúp máy.

"Thương Khiết!" Ngay trước lúc cô ấy cúp điện thoại, Hà Lê Chân bỗng dung gọi cô ấy.

"Ồ, Chuyện gì thế?"

"Tớ muốn hỏi cậu một điều."

"Điều gì cơ chứ."

"Có phải là tớ rất quê mùa không."

"..."

Thương Khiết nghe xong ngẩn người ra, rồi mới nói, "Sao cậu bỗng dung lại muốn đi hỏi câu này? Tư tưởng đã khai thông rồi?"

"Không phải." Hà Lê Chân nói lí nhí, "Tớ chỉ muốn hỏi một chút thôi."

Thật ra cũng chẳng cần, hỏi hay không, Hà Lê Chân đều đã biết câu trả lời. Cô đã quen Thương Khiết mười năm trời, không phải mới nghe chữ đó từ miệng cô ấy có một lần.

Nhưng lần này, Thương Khiết lại không thẳng thừng cho lắm khi trả lời câu hỏi của cô.

"Hà Lê Chân à, có phải là đã bị ai ức hiếp ở trường?"

Thế có được coi như bị ức hiếp không. Bị một học sinh làm? Hà Lê Chân không nói ra được khỏi miệng.

"Không có."

"Không có cái con khi." Thương Khiết nói, "Ai nói gì cậu?"

Hà Lê Chân nói dối không xong, dứt khoát không nói nữa.

"Hà Lê Chân, cậu nghe đây." Hình như Thương Khiết đốt điều thuốc ở đầu dây bên kia, bảo, "Tớ đã từng nói rất nhiều lần, nhưng cách cậu quê mùa không giống với người khác, nói sao nhỉ, kiểu quê mùa này nó đặc biệt hơn."

"..." Hà Lê Chân được lãnh giáo phong cách an ủi kiểu phú bà lái buôn nhà Thương Khiết.

"Được rồi, cậu ngủ tiếp đi."

"Vậy không nói à?"

"Ừ."

Buông điện thoại xuống, Hà Lệ Chân cảm thấy tâm tình mình nguôi ngoai hơn nhiều. Cô đến bên cửa sổ, kéo rèm ra. Ánh nắng giữa trưa vừa chói chang vừa ấm áp, chiếu trên hoa của giàn mướp ngoài sân, rực rỡ tựa như màu hồng đào của trứng ốp la.

Hôm sau, mới sáng sớm Hồ Phi đã liên lạc với Hà Lệ Chân, xác định thời gian.

"Mười một giờ tôi đợi cô trước cổng trường, thế nào?"

"Được ạ."

Nghe Hồ Phi nói, lần tham gia bữa cơm này gồm có tổng cộng 9 người, Hà Lệ Chân cảm khái, sắp bằng tổng số giáo viên trong văn phòng của họ tới nơi rồi. Do có người ở trường khác, thêm vào đó hôm qua bị người ta si nhục một phen, Hà Lệ Chân dậy sớm sáng Chủ Nhật, hiếm hoi lắm mới đi lục tủ quần áo, muốn tìm một bộ quần áo hơi màu mè hơn một chút. Nhưng cô lục tới lục lui, phát hiện quần áo của mình đều cùng một kiểu. Cuối cùng ở phía trong cùng của xấp quần áo, cô chọn được một chiếc váy đầm mau xanh lam nhạt, đây đã là một bộ cánh được coi là "đẹp" hiếm hoi của cô.

Hà Lệ Chân chải đầu không còn một cọng tóc chạy lộn xộn, búi sau gáy, rồi lại mang giày cao gót, nhìn mình trong gương một hồi, mới chính thức ra khỏi cửa.

Hồ Phi đã đợi sẵn trước cổng trường, Hà Lệ Chân chạy tới, nói: "Thầy Hồ, chắc thầy bị đợi lâu rồi ạ."

"Không không, tôi cũng chỉ mới tới, đi thôi."

Hồ Phi gọi xe, ngồi cùng với Hà Lệ Chân ở hàng ghế sau. Dọc đường, anh ta nói với Hà Lệ Chân: "Địa điểm dạy thêm cũng đã sắp xếp xong rồi, nằm ngay trong một tiểu khu sau đường Minh Hoa, cô biết rồi chứ?"

Hà Lệ Chân không rõ lắm, nói: "Không sao, mai một tôi ghé nhìn một chuyến là được."

"Ừ, địa điểm không tồi, nhưng quanh đó có mấy khu đang được xây cất, hiện giờ đang thi công, không biết liệu có ồn ào không." Hồ Phi dựa ra sau, nói, "Ồi, đã thu xếp gần xong hết thầy rồi, cũng bận rộn hết cả tháng trời. Hiện giờ chỉ thiếu học sinh thôi."

Hà Lệ Chân hỏi: "Thành phần phục vụ là bất cứ học sinh nào trong thành phố hả thầy?"

"Đúng thế." Hồ Phi nói, "Nhưng mới bắt đầu thì cũng chẳng có tiếng tăm gì, toàn là học sinh do giáo viên tự mình lôi kéo tới."

Hà Lệ Chân nói một cách thận trọng: "VẬY, phải lôi kéo học sinh từ Trung Nhị sao?"

"Cái này để tôi làm là được." Hồ Phi nói, "Có không ít phụ huynh học sinh đã phản ảnh việc muốn cho con mình học thêm. Chỉ còn một năm cuối nữa thôi, cho dù học không ổn cũng vẫn muốn cố gắng, đúng không?"

Đến trước cửa nhà hàng, hiêm hoi Hà Lệ Chân mới hơi căng thẳng. Đây là lần đầu cô đến nhà hàng Cẩm Hoa, từ ngoài cửa nhìn vào, liền biết thuộc loại cao cấp, nơi bình thường Hà Lệ Chân sẽ không bước vô được.

Hồ Phi không biết có ý gì, lúc xuống xe liền nói với Hà Lệ Chân: "Hôm nay thầy Lý khao mọi người. Cô có biết không, điều kiện gia đình của Lý Thường Gia vô cùng tốt."

"... Ồ."

Hồ Phi và Hà Lệ Chân đến sau cùng, Lý Thường Gia chọn một phòng bao rất lớn, lúc họ vào đến bên trong, quanh bàn đã đầy người ngồi.

"Ồ, thầy Hồ và cô Hà đến rồi." Lý Thường Gia vốn đang nói chuyện gì đó với một cô giáo bên cạnh, trông thấy hai người Hồ Phi vào, vội vàng đứng lên đón tiếp.

"Mau vào, xin mời vào đây ngồi."

Hồ Phi và Hà Lệ Chân ngồi xuống vị trí. Lý Thường Gia vừa chào hỏi họ, vừa kêu nhân viên phục vụ đưa thức ăn lên.

Hà Lệ Chân quét mắt nhìn sơ, trong đám giáo viên đang ngồi, có vẻ như cô là người nhỏ tuổi nhất. Hà Lệ Chân biết, không chỉ có độ tuổi, mà sơ yếu lý lịch của cô chắc chắn cũng là ngắn nhất, một người đàn ông độ 50 tuổi đáng vẻ bảo thủ ngồi bên cạnh chào hỏi cô: "Cô giáo mạnh giỏi, hân hạnh gặp lần đầu."

Hà Lệ Chân vội vã gật đầu, "Xin chào, tên tôi là Hà Lệ Chân, là giáo viên ngữ văn."

"À à." Ông ta gật đầu, thông thả nói với cô: "Tôi là thầy dạy toán ở Lục Trung, tên tôi là Trương Kính."

"Chào thầy ạ."

"Cô còn trẻ nhỉ."

"Vâng, tôi vừa mới học xong phân nghiên cứu sinh, năm nay mới ra làm giáo viên."

Đang lúc Hà Lệ Chân bận rộn xã giao với ông thầy nọ, nhân viên phục vụ đã bung com lên.

Nét mặt Hà Lệ Chân vẫn không hề thay đổi, nhưng trong lòng thì cả kinh. Những món ăn được đưa lên đều có vẻ như không rẻ tiền chút nào, hôm nay còn được đưa lên đến mấy con lặn.

Chỗ xó nhỏ mà cũng ra được nhân vật, Lý Thường Gia trông chỉ như một giáo viên dạy văn nho nhã chất phác, ai ngờ gia cảnh lại khá giả đến vậy.

Hà Lệ Chân vừa liếc xong ai dè chạm phải ánh mắt của Lý Thường Gia cũng mới vừa quay đầu qua, anh ta cười cười với Hà Lệ Chân, nói: "Cô Hà hôm nay sửa soạn đẹp quá."

Hà Lệ Chân biết, Lý Thường Gia chỉ nói một câu lịch sự theo thói quen đối với phụ nữ, khen cách cô sửa soạn hôm nay. Nhưng nói sao đi nữa, có thể được người khác khen, Hà Lệ Chân cũng rất lấy làm vui trong lòng.

Cô mỉm cười với Lý Thường Gia, sau đó hai người lại tự lo xã giao với người bên cạnh mình.

Như thế này thì hay biết bao, Hà Lệ Chân vừa nói chuyện liên quan đến vấn đề giáo dục với vị giáo sư trông bảo thủ nọ, vừa nghĩ thầm trong lòng.

Chỉ một câu nói vô cùng đơn giản, cho dù biết rõ là giả, nói ra rồi hai bên vẫn có thể mỉm cười. Tội gì phải châm chích, phải ấu trĩ, hung hăng không nề nang ai, tổn thương người mà cũng tổn thương mình.

Chương 24

Thức ăn được dọn lên, nhân viên phục vụ lại đưa thức uống và rượu tới, Lý Thường Gia rót một ly rượu, đứng dậy.

Tiếng nói chuyện của mọi người dần dần lắng xuống, đợi anh ta lên tiếng.

"E hèm..." Lý Thường Gia cất lời, cười trước một cái, "Mọi người đều là giáo viên, quý vị vừa im lặng như thế này vừa nhìn chăm chăm vào tôi, làm tôi có cảm giác như quay trở về thuở còn là học sinh."

Quanh bàn đều cười, Lý Thường Gia nói: "Trưa này chúng ta đều chưa dùng bữa, để tôi nói ngắn gọn thôi. Hôm nay mục đích mời quý vị, là vì muốn để mọi người làm quen với nhau một chút. Lớp học của chúng ta mọi việc cơ bản đã được giải quyết xong xuôi, thủ tục tôi cũng đã làm xong, chương trình học thì từ cuối tuần sau có thể bắt đầu tiến hành. Tuy các thầy cô đều đến từ nhiều trường học khác nhau, nhưng sau này ở một mức độ nào

đó mọi người sẽ đều là đồng sự, tôi xin cạn ly này trước, hy vọng lớp dạy thêm của chúng ta mọi việc đều thuận lợi!"

Giọng của Lý Thường Gia rất hay, Hà Lệ Chân cảm thấy học sinh của anh ta thích nghe anh ta giảng cũng không phải là không có lý do. Không những âm thanh nghe hay, mà giọng điệu cũng rất ôn hoà, tốc độ vừa đúng, có lẽ là do anh ta dạy văn, khí chất nho nhã trên người cũng rất đậm.

Những giáo viên khác đều vỗ tay, sau đó nâng ly, Lý Thường Gia uống cạn một ly xong, nói: "Các đồng nghiệp nữ nếu không muốn uống thì đổi thành nước ngọt nhé."

Hà Lệ Chân ngẩng đầu, phát hiện anh ta đang nhìn qua chỗ cô, tay cô đã dừng lại giữa chừng, ngại không muốn đổi, uống hết nửa ly rượu.

Lý Thường Gia quay đầu, cười bảo: "Nhấp một chút tỏ thành ý cũng được rồi, mọi người không cần phải uống hết."

Anh ta vừa dứt lời, thầy Trương bên cạnh Hà Lệ Chân ngửa cổ dốc hết một ly vào bụng trong chớp mắt. Hà Lệ Chân há hốc mồm kinh ngạc, Trương Kính quay qua, nói đùa với Hà Lệ Chân: "Hơi khát, để cho cô Hà chê cười rồi."

Hà Lệ Chân cười khan hai tiếng, nói: "Dạ không sao, chai của tôi ở đây thầy cũng có thể uống ạ."

Lý Thường Gia mở màn xong, mọi người bắt đầu động đũa. Hà Lệ Chân dần dần phát hiện, cô đã hoàn toàn coi nhẹ sức chiến đấu của Trương Kính. Ba chai rượu ở chỗ cô, gồm có chai của cô cùng với chai của một nữ giáo viên khác, cơ bản là đều vào bụng ông ta hết. Trương Kính uống xong hoàn toàn chẳng có biểu hiện gì khác lạ, mặt chỉ hơi đỏ hơn một chút, tinh thần phấn chấn, ngồi nói chuyện với Hà Lệ Chân.

"Tôi á, thân già nhưng lòng không già." Trương Kính nói, "Vốn là tôi đã định về hưu, nhưng mà ở nhà làm gì đây? Ngày ngày ngồi trông ra dưỡng lão? Nhàm chán."

Hà Lệ Chân cảm thấy vị giáo viên này rất đáng yêu, nói: "Vâng, thầy đã mang cương vị một nhà giáo lâu như thế, quyền luyện cũng phải thôi." Trương Kính cười ha ha, lại khui một chai rượu, Hà Lệ Chân nói: "Tửu lượng của thầy tốt thật."

Cô quay đầu qua, trông thấy Lý Thường Gia và một giáo viên khác cũng đang nói chuyện, bên tay cũng có 4,5 cái vỏ chai. Hà Lệ Chân nghĩ thầm, lẽ nào đây là khí chất văn nhân?

Văn nhân Trung Quốc từ xa xưa đã yêu thích rượu, nổi danh nhất chính là Lý Bạch, rồi thì Tô Thức, Lục Du, Tào Tháo, Đào Uyên Minh vân vân... Lúc còn đi học, Hà Lệ Chân cũng đã từng nghĩ qua về vấn đề này, phải chăng rượu có thể kích hoạt và gửi gắm cảm tình của con người.

Nhưng cách của đám người Trương Kính uống rượu lại không như kiểu say sưa bết nhè. Hà Lệ Chân nhớ lại cảnh lúc lớp 12-6 tụ tập lần trước, không khỏi hết lời để nói.

Hà Lệ Chân quay qua nhìn Trương Kính nửa mái đầu đã đầy tóc bạc đang uống vô cùng vui vẻ, mỉm cười nghĩ bụng, nếu như muốn nói cho hay hơn, thì có lẽ là khi văn nhân uống rượu, thứ họ đạt được chính là một loại tâm trạng.

Nghĩ đến đây Hà Lệ Chân cũng có chút nóng lòng muốn thử, cô lấy một chai rượu, tự rót cho mình một ly, nói với Trương Kính: "Thầy Trương, tôi cũng mời thầy một ly nhé."

"Được được." Trương Kính niềm nở, lại ngửa cổ nốc.

Hà Lệ Chân nhắm mắt, uống vài ngụm lớn, thấy trong miệng đắng gần chết, nhưng vì muốn chút "tâm trạng," cô cũng thí mạng, ráng uống một hơi cho hết.

"Ái chà." Trương Kính thấy vậy phải khen, "Giỏi thật giỏi thật."

Hà Lệ Chân buông ly, cảm giác được rượu vừa chạy xuống bụng hình như không yên, đang có cơ nguy muốn trào lên lại. Mắt cũng bắt đầu cay cay, nước mũi cũng suýt chảy ròng ròng. Cô bùm miệng, nắc mảy tiếng.

Trương Kính hơi lo lắng nhìn cô, "Không sao chứ, uống nhanh quá phải không."

Hà Lệ Chân bị nguyên một loạt phản ứng này làm cho nói không nên lời, chỉ xua tay lắc đầu. Lý Thường Gia như có linh tính, quay đầu trông thấy ngay cảnh này, vội bước tới, vỗ vỗ lưng cho Hà Lệ Chân, nói: "Cô Hà sao thế này?"

Vốn còn ráng chịu được, kết quả bị Lý Thường Gia vỗ cho máy phát, thật là chết người. Trong cổ họng lập tức có thứ trào lên, Hà Lệ Chân nhin hết nổi, không muốn ở lại trong phòng để người ta chê cười, đứng ngay dậy xua xua tay với Lý Thường Gia, rồi chạy ra, níu lấy một nhân viên phục vụ. Cô bùm miệng không nói gì được, nhưng người nhân viên đó cũng đầy rẫy kinh nghiệm sa trường, nhìn một cái là biết ngay cô sắp nôn, chỉ chỉ ra phía đầu hành lang, "Phía trước, quẹo trái."

Hà Lệ Chân chạy vào phòng vệ sinh, đẩy cửa một buồng, chưa kịp đóng cửa đã nôn thốc tháo. Nôn một hồi, Hà Lệ Chân mới cảm thấy bao tử dễ chịu hơn một chút, hóp nước từ bồn rửa tay súc miệng, lấy lại hơi, chuẩn bị về lại bàn.

Vừa ra khỏi phòng vệ sinh đã gặp Lý Thường Gia nghênh đón. Hà Lệ Chân không ngờ anh ta có thể tới đây, trên mặt anh ta là vẻ lo lắng, hỏi: "Sao rồi? Không sao chứ hả?"

Hà Lệ Chân nói: "Không sao." Cô hơi ngượng, nói: "Là bản thân tôi quá sơ ý."

Lý Thường Gia: "Thầy Trương mời rượu với cô à? Nếu cô uống không được thì phải nói với ông ấy chứ."

"Không không." Hà Lệ Chân vội giải thích, "Không phải thầy ấy mời tôi, là tôi mời thầy ấy."

"..."

Hà Lệ Chân: "Tôi không biết uống rượu, muốn thử một chút, không ngờ phản ứng lại dữ như vậy."

"Bây giờ cảm thấy thế nào rồi?"

"Đã không sao rồi ạ."

Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân cùng nhau về bàn, chạm mặt một nhân viên phục vụ đang bước ra, Lý Thường Gia gọi cô ta lại, nói, "Làm ơn cho một chén chè ý, cảm phiền làm ấm một chút."

"Thưa được."

Lý Thường Gia đẩy cửa, quay đầu cười với Hà Lệ Chân: "Nôn xong ăn một chút thứ đó sẽ cảm thấy đỡ hơn, trước đây tôi cũng từng bị."

Nói đoạn, anh ta quay về chỗ ngồi của mình, bắt đầu nói chuyện với những giáo viên khác.

Hà Lệ Chân về chỗ, Trương Kính tiếp tục xin lỗi cô.

"Xin lỗi cô nha, tôi không biết là tử lượng của cô giáo lại..."

Hà Lệ Chân mỉm cười tiếp lời: "...lại tệ như thế."

Trương Kính nói: "Mới đổi thức uống cho cô rồi."

Không lâu sau, chén chè ý được bung lên, nhân viên hỏi chè của ai, Lý Thường Gia đáp: "À, của vị khách này." Anh ta chỉ Hà Lệ Chân cho cô nhân viên, nhân viên bung chén chè đến trước mặt Hà Lệ Chân.

Mấy giáo viên quanh bàn đang nói chuyện rất say sưa, chẳng mấy ai để ý đến tiết mục nhỏ nhỏ này, nhưng Hà Lệ Chân vẫn cảm thấy hơi ngượng.

Chè ý được làm rất đẹp, nước đường như bạch ngọc, những viên bánh trôi bằng gạo nếp nhỏ nhỏ, và những hạt cốm nếp nằm lác đác quanh chén. Mùi vị ăn cũng rất khá, rượu nếp thơm ngọt, bánh trôi mềm mại, nhân bên trong rất ngon. Hà Lệ Chân ăn một chút vào đã thấy dạ dày dễ chịu hơn nhiều.

Thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt của Lý Thường Gia, Hà Lệ Chân gật đầu ngỏ ý cảm ơn, Lý Thường Gia chỉ cười cười.

"Tôi rất thích ăn món này." Sắp kết thúc bữa ăn, lúc Lý Thường Gia đi qua chỗ cô nói chuyện với mấy giáo viên, anh ta nói với Hà Lệ Chân như

vậy, "Khí quản của tôi luôn có vấn đề, hay bị ho, ăn món này cảm thấy rất dễ chịu."

"Vâng, đúng là rất dễ chịu." Hà Lệ Chân đáp.

Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ, đến lúc chót, vài đồng nghiệp nam uống hơi quá chén, vài đồng nghiệp nữ vì có việc riêng, đều đã ra về trước, còn lại Hà Lệ Chân là người ở lại sau cùng.

Lúc mọi người chia tay, Lý Thường Gia tìm Hà Lệ Chân. Anh ta đã uống không ít, hai má đã hơi đỏ lên, trông có vẻ rất vui.

"Cô Hà dùng cơm thấy thế nào ạ?"

Hà Lệ Chân nói: "Ừ, rất tốt thưa thầy."

Lý Thường Gia nói: "Cô phải đi về hả? Cô về hướng nào, tôi giúp cô gọi xe."

"Dạ không cần đâu, tôi muốn đi bộ một chút."

"Vậy cô đợi tôi một chút nhé." Lý Thường Gia nói, "Tôi uống rượu xong không lái xe được, để tôi đi gọi tài xế đưa rượu, rồi tôi sẽ đi bộ cùng với cô một lúc."

"Cái đó"

"Cô cứ đi trước đi." Lý Thường Gia chạy vào lại trong nhà hàng, ngoái đầu bảo, "Chấp nữa tôi sẽ rượt theo cô."

Hà Lệ Chân không kịp nói câu nào, Lý Thường Gia đã chạy mất vào trong. Cô cũng không rời đi, đứng yên đó đợi. Quay đầu ra sau, phát hiện ra Hồ Phi còn chưa đi nữa, anh ta đang cầm di động trong tay, cau mày nhìn nó, nhìn một hồi buồn di động, ngó quanh quất.

Hà Lệ Chân bước tới, "Thầy Hồ, thầy còn chưa đi ạ, đang tìm gì thế?"

Hồ Phi giật mình, quay đầu, "À, cô Hà đó hả, tôi đang đợi người."

Hà Lệ Chân gật gù không muốn làm phiền, chuẩn bị rời đi.

"Cái thằng cà chớn Vạn Côn này không biết lại chạy đâu rồi."

Hồ Phi lâu bầu lăm bằm một câu, chân của cô lại như bị chú định thân ghim chặt một chỗ. Cô xoay người, hỏi: "Vạn Côn?"

"Ờ." Hồ Phi đáp, "Cái thằng ranh con này gọi điện cho tôi, nói muốn nghỉ học, tôi bảo nó tới gặp tôi nói chuyện. Đã đợi nửa tiếng rồi mà còn chưa thấy tới."

Hà Lệ Chân cảm thấy đầu mình trống rỗng, "Nghỉ học?"

"Đúng vậy." Hồ Phi nói, "Tôi nghĩ còn nghỉ cái gì mà nghỉ nữa, thôi học luôn cho rồi."

"Em ấy... em ấy có nói vì sao không ạ?"

"Không biết nữa." Hồ Phi đáp, "Mà còn có thể vì cái gì nữa, chỉ không muốn học nữa thôi."

"Tại sao ạ?"

Hồ Phi hơi lầy lăm lạp, "Tại sao cái gì cơ?"

Cuối cùng Hà Lệ Chân mới ý thức được mình đang làm gì, cô lắc đầu, "À không, tôi chỉ là, chỉ là"

"Ê! Vạn Côn!" Hồ Phi đột nhiên gào tướng lên, Hà Lệ Chân ngược mắt, trông thấy Vạn Côn ở bên kia đường, đang băng qua bên này.

Cậu vẫn mặc bộ đồ từ hôm qua, nhưng hình tượng thì khác xa, không biết có phải là do không nghỉ ngơi đàng hoàng, mà trông cậu rất ẻo oải, mang theo vẻ nóng nảy cục cằn. Cậu đang băng qua đường đi tới bên đây, cứ thế mà đi thẳng một mạch, một chiếc xe suýt đâm vào người, tài xế quay cửa kính xuống mắng: "Không muốn sống nữa hả!"

Vạn Côn đứng ngay lại giữa đường, sau đó nhìn quanh quất, đến bên vệ đường lượm lên một cục gạch, chẳng nói chẳng rằng, vừa cầm lên là quăng thẳng vào chiếc xe ấy.

"Mày làm gì đó? Mày muốn làm gì đó?" Tài xế là một người đàn ông quăng bốn mấy, bên phó lái còn có một người phụ nữ, người phụ nữ ngó thấy cậu ung dung như một tên bệnh tâm thần đang lù lù tiến tới, sợ hãi mắng âm lên.

"Cút! Mẹ kiếp cái quân ăn mày này, cút!" Chị ta mới mắng được nửa chừng, thì cục gạch của Vạn Côn động trúng mũi xe, mũi xe bị hõm sâu vào. Cậu thò cẳng đập vào hông xe, người phụ nữ nọ ré lên xong ngược mắt thấy ngay một cái đầu người ngoài cửa sổ, gương mặt người nọ khuất một khoảng trong bóng tối, nét mặt âm ngoan, đáy mắt toàn tơ máu, đang nhìn chăm chăm vào trong chỗ bọn họ.

Giọng của Vạn Côn vừa khàn vừa chậm rãi: "Mày nói ai không muốn sống?"

Người phụ nữ sợ hãi bật khóc, không muốn ăn thua đủ với tên cặn bã này nữa, hỏi người đàn ông, "Đi mau đi mau! Kệ nó đi!"

Người đàn ông vẫn còn tức giận không cam lòng, nhưng bộ dạng của tên đứng ngoài y như đang bảo mày ngon thì xuống xe, anh ta đánh giá thể trạng cường tráng của Vạn Côn, răng nghiến ken kết. Anh ta đang bực mà không có chỗ trút, cuối cùng chửi tục vài câu, rồi lái xe rời đi.

Hết thấy phát sinh chỉ trong vòng nửa phút đồng hồ, Hồ Phi và Hà Lệ Chân không kịp trở tay. Đợi đến lúc xe đi mất rồi, Hồ Phi mới hoàn hồn, tức đến thở không ra hơi.

"Vạn Côn! Mà qua đây ngay!"

Vạn Côn ngẩng đầu, trông thấy Hà Lệ Chân bên cạnh Hồ Phi. Cậu thoáng khựng lại, vẻ mặt càng thêm u ám.

Cậu vừa bước đến phạm vi 3 mét thì Hồ Phi liền bắt đầu giáo huấn.

"Em nói xem chuyện này là thế nào? Vừa rồi em làm cái gì thế? Em là lưu manh hay là du côn!? Còn nữa, tự dung gọi điện lại đòi nghỉ học? Em coi trường học là cái gì, nói tới là tới, đi là đi?"

Vạn Côn đút hai tay trong túi, cúi đầu, tóc mái loà xoà, che đi tầm mắt.

"Nói!" Hồ Phi mới nãy uống rượu, giọng điệu rất hung dữ, "Rốt cuộc là như thế nào?!"

Người đi đường đều ngoái đầu tò mò nhìn, Hà Lệ Chân có ý muốn kêu Hồ Phi dẫn cậu đến chỗ khác mà mắng, nhưng Hồ Phi đang quá giận dữ, vốn không cho cô cơ hội để chen một câu nào.

"Rốt cuộc em có biết nói không hả!?" Hồ Phi quát.

Chương 25

Vạn Côn chậm rãi ngẩng đầu lên, hơi thở rất đổi bình thường, giống như không hề bị ảnh hưởng bởi lời của Hồ Phi.

Hồ Phi thấy cái bộ dạng đó của cậu, tức điên lên, "Em nói đi, rốt cuộc em tính làm gì?"

Mặt Vạn Côn mang ý cười lạnh: "Làm gì? Không phải đã nói rồi à."

"Hiện giờ em không nghỉ học được, nếu em không muốn học nữa, thì bảo người nhà tới làm thủ tục xin thôi học!" Hồ Phi nói, "Tôi muốn phương thức liên lạc với phụ huynh gia đình em, ngay bây giờ!"

Mặt Vạn Côn híp lại, không nói gì nữa. Ánh mắt của cậu như có như không quét ngang qua Hà Lệ Chân, vẫn lạnh lùng như thế, vẫn cùng một ác ý. Hà Lệ Chân kiên định đứng bên Hồ Phi, giống như đang đọ sức, cô biết, vẻ mặt của cô cũng chẳng ôn hoà được hơn Vạn Côn bao nhiêu.

Mặc cho Hồ Phi mắng như thế nào đi nữa, Vạn Côn vẫn giữ bộ dạng cà tưng, Hồ Phi đã uống rượu vào, nổi nóng lên bắt đầu hơi văng đầu. Anh ta loạng choạng mắt thẳng bằng. Hà Lệ Chân đang theo dõi, thấy Hồ Phi ôm

đầu loạng choạng giật lùi, vội vàng đỡ sau lưng anh ta, nói: "Thầy Hồ, không sao chứ."

Hồ Phi nhíu chặt đầu mày, cảm thấy trời đất quay cuồng, Hà Lệ Chân ngó anh ta đỡ tay phía sau đầu, hơi thở dồn dập, thậm nghĩ tiêu rồi, thầy Hồ còn trẻ lắm mà, không đến nỗi bị cao máu chứ.

May sao Hồ Phi chỉ choáng váng một chút xong lại đứng vững, Hà Lệ Chân hỏi: "Thầy Hồ, thầy cảm thấy sao rồi ạ? Có cần gọi xe cấp cứu không?"

Hồ Phi xua tay, "Không sao, tôi vào nhà vệ sinh một chút."

Hà Lệ Chân đỡ anh ta vào lại trong nhà hàng, "Để tôi đi với anh nhé."

"Không cần, không sao cả."

Đúng lúc bọn họ đang tiến vào trong thì đụng ngay Lý Thường Gia, Lý Thường Gia vốn định gọi Hà Lệ Chân, trông thấy cô đang đỡ Hồ Phi, vội hỏi: "Thầy Hồ bị sao thế?"

Hà Lệ Chân đáp: "Cãi nhau một lúc với một học sinh, có lẽ là hơi quá xúc động."

Lý Thường Gia đỡ lấy anh ta, nói với Hà Lệ Chân: "Để tôi đi với thầy ấy, cô cứ đợi đó nhé."

Hà Lệ Chân lo lắng dõi theo họ, phía sau lưng truyền đến một giọng nói trầm thấp.

"Cũng không phải là không biết sửa soạn nhỉ."

Lúc cậu đến gần, Hà Lệ Chân liền ngửi thấy mùi rượu và thuốc lá trên người Vạn Côn, ngoài ra còn thêm mùi mồ hôi pha trộn chung vào đó, hơi không khác gì một mớ giẻ rách lượm được bên vệ đường, càng khiến cho cô cảm thấy gớm hơn bất cứ lần nào trước đây.

Hà Lệ Chân ngoái đầu, Vạn Côn đứng cách cô chưa đến nửa mét, ý cười mỉa mai càng rõ hơn. "Tên lúc này là ai thế, hôm nay có phải cô mới vừa mua được cái váy bên đường đắt lên người mình không, cô—"

"Qua đây."

Hà Lệ Chân lẳng lặng bình tĩnh nói một câu, sau đó cũng không ngoái đầu, đi thẳng. Vạn Côn thoáng khựng lại, sau đó bước theo sau cô. Hà Lệ Chân đi men theo một con hẻm nhỏ bên cạnh nhà hàng, gặp một khúc quanh, cô quẹo vào. Phía trước mặt là một toà nhà kiểu cổ, sát mặt tiền là một tiệm tạp hoá nho nhỏ, một cánh cửa sổ để mở, cạnh tường dán đầy những mẫu giấy vụn này nọ phát phơ, hiện giờ bên cửa sổ không có người, tối thui. Giữa hẻm là một cây đại thụ xanh um rậm rạp, dưới đất là bóng râm mát, Hà Lệ Chân dừng bước ở nơi ấy.

Cô quay đầu, nói: "Thầy Hồ suýt bị em làm cho tức đến lên cơn bệnh, em có biết không."

Vạn Côn cười lạnh, bắt cần: "Bệnh thì đã sao?" Nói rồi cậu lại nhếch mép, "Có chết thì cũng đã sao?"

Hà Lệ Chân nhìn vào mắt cậu, gật gù, "Được, em được lắm." Cô nói xong, dậm bước chực bỏ đi. Vạn Côn nói từ sau lưng cô, "Sao cô không trang điểm, chỉ mặc được mỗi cái váy lên đã nghĩ là đi dụ đàn ông được rồi à?"

Hà Lệ Chân dừng bước, đứng yên một lúc, Vạn Côn lẳng lẳng đợi cô trả lời.

Lĩnh vực tình cảm giỏi nhất, là làm mờ mắt người trong cuộc. Khi ta nói thật, họ sẽ không ngừng suy xét, dù có một chút xíu hiểu lầm cũng sẽ khư khư nắm chặt không buông. Nhưng khi ta nói dối, dầu chỉ cần hơi lay nhẹ là đã có thể nhìn thấy rõ sự thật, họ lại sẽ không buồn nhắc tay. Cho nên trên thế gian này, vốn chẳng có "hiều lắm," có chăng, chỉ là - giây phút ấy, tại nơi ấy, tâm trạng của họ ra sao.

Một lúc lâu sau đó, Hà Lệ Chân ngoái đầu, nói với cậu: "Lời cậu nói hôm qua, tôi đã suy nghĩ nghiêm túc một phen, cảm thấy rất có lý."

Vạn Côn cười lạnh: "Ồ? Cô cũng cảm thấy bản thân mình không có vị của phụ nữ? Nếu biết mình như vậy, thì đừng xuất"

"Không," Hà Lệ Chân lẳng lẳng nói, "Ý tôi là một câu khác."

Vạn Côn híp mắt.

Hà Lệ Chân: "Cái câu mà cậu nói tôi cho rằng cậu khiến tôi mất mặt."

Vạn Côn hình như thoáng sững sốt, có vẻ như nghe mà không hiểu lời Hà Lệ Chân nói.

Gió từ đầu hẻm, thổi lay làn váy màu xanh lam nhạt ấy, làn váy vừa mỏng vừa phẳng, tựa như một lưỡi dao.

Hà Lệ Chân nói: "Thật ra cậu nói không sai, tôi chọn chỗ đó để gặp cậu, là vì muốn xa xa trường học một chút. Có lẽ lúc đó không nghĩ chi nhiều, sau đó nghĩ kỹ nguyên do rồi, đại khái " Hà Lệ Chân vừa nói vừa nhìn Vạn Côn, "chắc là vì cậu."

Vạn Côn cắn chặt răng, "Vì tôi thế nào?"

Hà Lệ Chân nhìn cậu với vẻ còn phải hỏi, "Cậu nói xem?"

Cuối cùng Vạn Côn hiểu ra ý của Hà Lệ Chân, mắt đỏ ngầu lên, nhìn cô chằm chằm, tựa như mới trông thấy cô lần đầu.

"Còn nữa," Hà Lệ Chân thông thả nói, "không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ với dáng vẻ chào mời, nhưng cậu nghĩ thế thì tôi cũng có thể hiểu được, dù sao một tên nhóc mới nứt mắt như cậu, tôi cũng không thể

trông chờ gì được vào độ chín chắn. Đúng rồi, nếu như cậu thôi học, thì sau này khỏi gặp mặt nhau nữa." Hà Lệ Chân ngưng một chút, rồi tiếp, "Vốn là khoác trên mình thân phận học sinh thì còn có chút thú vị khi gặp nhau, nhưng nếu rời khỏi mái trường, cậu cũng chẳng khác gì mấy thiếu niên thất học lêu lổng gặp ở bất cứ nơi đâu, chẳng còn chút sức thu hút gì nữa."

Vạn Côn giận run lên, gân mạch trên cổ lồi cả ra, trông như sắp xông lên xé xác Hà Lệ Chân trong giây kế tiếp. Cậu gằn từng tiếng một: "Cô nói lại lần nữa coi, cô có gan thì nói lại lần nữa coi!" "Rõ ràng là nghe rõ mồn một rồi mà còn bảo người ta phải nói lại." Hà Lệ Chân bình tĩnh quét mắt nhìn Vạn Côn một cái, khẽ nói: "Đúng là một tên nhóc con."

Hà Lệ Chân xoay người đi ra khỏi ngõ, đi được hai bước, lại dừng chân, bảo: "Còn nữa, tôi cũng không phải người rộng rãi gì, đừng quên trả lại tiền cho tôi, ba ngàn đồng tuy không nhiều, nhưng trong lòng tôi thì cậu không đáng giá đó. Tôi sẽ gửi cho cậu số tài khoản."

"Hà Lệ Chân!" Vạn Côn rống lên.

Đấy là lần đầu tiên cậu gọi tên cô, lại trong một hoàn cảnh khiến lòng người tan nát như vậy.

Ai làm chả được, Hà Lệ Chân nhìn con đường cái trước mặt, giòng xe cộ nườm nượp in vào mắt nhưng không in được vào lòng. Ai mà làm chả được; nương theo cảm tính, nói những lời tổn thương đến nhau, ai làm chả được?

Thì ra nói những lời ác độc là một việc có thể khiến ta hưng phấn run hết cả người lên như vậy.

Run đến chật vật.

"Sao." Hà Lệ Chân ngoái đầu, "Cậu muốn quịt nợ?"

Vạn Côn đứng dưới bóng cây, trông cậu như đã mấy ngày chưa nghỉ ngơi đàng hoàng, cũng chưa vệ sinh cá nhân cho ra hồn, đầu tóc nhìn hơi rít dàu, quần áo trên người cũng dơ dáy. Tuy bình thường cậu cũng không phải luôn luôn chỉnh tề, nhưng chưa bao giờ trông cậu chật vật như thế. Cùng đường, đúng là bộ dạng của kẻ cùng đường.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân với ánh mắt phần nộ, nhưng nhìn một hồi, hai vai rũ xuống. Người cậu hơi run lên, giống như sắp sửa sụp đổ.

"Em sẽ không quịt của cô..." Giọng của Vạn Côn mất tiếng, "Em sẽ không quịt nợ của cô."

Hà Lệ Chân nói: "Không quịt thì tốt."

"Cô..." Vạn Côn ấp a ấp úng, "Không phải em... em nói những lời đó không phải là..."

"Thầy Lý sắp quay lại rồi, tôi đi trước đây, cậu liệu lo cho thân mình đi."

Giọng của Vạn Côn lại thoát biến, ngó cô với vẻ gần như không sao hiểu nổi, "Thầy Lý?"

Hà Lệ Chân không nói gì nữa, chỉ là trước khi đi, cô liếc cậu một lần chót

Một con chim ưng đã bị bẻ gãy cánh, đứng bên bờ vực thẳm sâu vạn trượng, không cam lòng quay đầu, nhưng lại không sao bay lên được.

Đúng là Lý Gia Thường đã trở về chỗ cũ, đang còn đứng bên cửa trông ngóng. Hà Lệ Chân bước tới, anh ta trông thấy cô liền mỉm cười đón chào, nhưng khi đến gần hơn, phát hiện ra Hà Lệ Chân có vẻ khác thường, hỏi cô: "Ồ? Sao sắc mặt cô Hà trông kém thế?"

Hà Lệ Chân vuốt vuốt mặt, đáp: "Không có gì."

Lý Gia Thường: "À, có phải lúc nãy bị sợ không, thầy Hồ không sao, thầy ấy đang nghỉ trong sảnh đây, đã gọi điện về nhắn với nhà rồi."

Anh ta ngỡ rằng Hà Lệ Chân bị cái màn đột phát lúc nãy của Hồ Phi dọa chết khiếp, cười cười bảo: "Cô Hà nhát quá nhỉ, như thế này liệu có bị học sinh ở trường bắt nạt không?"

Hà Lệ Chân lau khô khoé mắt, cúi gằm đầu nhìn mặt đất, lẳng lặng nói: "Chẳng qua cũng chỉ là trẻ con, sao lại có thể bắt nạt người lớn được."

"Nói cũng đúng." Lý Thường Gia bảo, "Vậy chúng ta vào trong ngôi với thầy Hồ nhé."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Được."

"À đúng rồi, cậu học sinh ban nãy đâu rồi?" Lý Thường Gia mới nhớ ra Vạn Côn, ngó quanh không thấy bóng dáng cậu. Hà Lệ Chân bước vào trong nhà hàng, vừa đi vừa nói: "Không biết nữa, chắc có lẽ đã đi mất rồi."

Vạn Côn đã đi chưa. Chưa đi.

Cậu đang ở trong một góc khuất, nhìn theo Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân cùng nhau bước vào nhà hàng, nhìn cái màu xanh lam nhạt nhợt ấy biến khỏi tầm mắt, sau đó xoay người, dựa lưng vào tường, từ từ ngồi sụp xuống.

Cậu cảm thấy hơi buồn ngủ, đã hơn ba mươi mấy tiếng đồng hồ rồi cậu chưa ngủ giấc nào. Cậu lại cảm thấy khoé mắt rất xót, xót đến mở không ra, thế nên vùi đầu vào cánh tay mình.

Di động rung lên, cậu rút nó ra từ trong túi, nhận cuộc gọi.

"A lô..."

"Em có muốn suy nghĩ lại một lần nữa không." Người gọi tới là Vương Khải, giọng điệu rõ ràng là đã dụi đi không ít so với lần trước. "Anh biết em thiếu tiền, việc này vừa nhẹ thân, tiền lại mau có, còn lo áp lực tâm lý cái gì nữa, em cứ chống cự là chống cự cái gì vậy hả? Người ta đã chỉ đích danh

em, nói muốn em, em mà từ chối lần này, mấy bà khách quen này sẽ không sao"

"Em làm."

"Đúng không nào, em phải - Hả?! Em làm?" Vương Khải giống như nghe mà không hiểu, "Em nói em muốn làm?"

Vạn Côn trầm giọng ừ một tiếng rất thấp.

Bên Vương Khải lập tức trời quang mây tạnh, "Ồi, em xem nếu em nói vậy sớm thì đã tốt biết bao, cứ phải giờ trò gây hiểu lầm. Em thu dọn rồi tối nay tới đây đi."

Vạn Côn hỏi: "Hôm nay sao?"

"Nếu không thì hôm nào nữa? Em nghĩ phải hôm nào?" Dù sao cậu cũng đã đồng ý, Vương Khải nói chuyện dễ dãi hơn nhiều. "Nếu không thì cho em thêm một ngày, anh chả biết em cứ dây dưa bên đó làm trò gì nữa." Nói rồi anh ta hơi lấy làm buồn cười, bảo: "Chỉ là lên giường một phát thôi mà, có cần phải bồi đắp tâm lý lâu vậy không, có phải là đám quan chức không hả."

Vạn Côn lẩm bẩm: "Tiền..."

"Tiền em yên tâm." Vương Khải nói, "Em tiếp đãi mấy người đó cho đàng hoàng, tiền sẽ không thiếu phần em. Em hẹn thời gian đi, nói xem khi nào được. Mấy bà khách quen đó cũng niệm tình em còn nhỏ tuổi, cho em mặt mũi, chứ không thì nào đã đến phiên em được chọn thời gian."

Vạn Côn nhìn mặt đất, dưới gốc cây cỏ thụ có một que kem bị vứt đi, trên đó còn dính chút kem đã tan, một bầy kiến đã bu đến, hỗn loạn nhưng nhúc chen nhau bò lên.

"A lô? A lô?" Vương Khải nói một tràng, Vạn Côn cũng chẳng có chút động tĩnh, anh ta gọi hai tiếng, Vạn Côn mới đáp bằng một giọng rất thấp: "Tối nay em về."

"Ồ." Vương Khải thấy cậu cuối cùng đã nghĩ thông suốt, bảo: "Thế mới được chứ, nghĩ toàn những chuyện vô ích kia làm gì. Em mau mau về sớm một chút, anh đã bảo người sửa soạn quần áo cho em, sở thích của mấy bà khách này nhìn là biết liền. Cứ vậy đi, khi nào em về tới thì đến gặp anh ngay."

Vương Khải cúp máy rồi, Vạn Côn vẫn giữ nguyên tư thế cũ, lâu thật lâu không hề nhúc nhích. Cậu nhìn bầy kiến trên mặt đất, từ từ cúi gằm đầu.

Không ai để ý đến tiếng khóc kìm nén phát ra từ một góc tường nọ, tựa như rất ít ai để ý đến con kiến dính chân trên mặt đất, tuy cả hai vẫn luôn tồn tại.